

Sygn. akt II Ka 250/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2023 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Agata Kowalska
Sędziowie:	SO Dariusz Półtorak (spr.) SO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Kamila Żmudzińskiego

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca i 4 października 2023 r.

sprawy **A. F.**

oskarżonego z art. 54 § 1 kks w zb. z art. 56 § 1 kks w zb. z art. 73§1 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zb. z art. 76§2 kks w zb. z art. 61§1 kks w zw. z art. 6§2 kks, art. 286§1 kk, art. 271§3 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 21 grudnia 2022 r. sygn. akt II K 1075/19

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

uchyla zawarte w pkt VI rozstrzygnięcie o wymierzeniu kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny,

na podstawie art. 39§1 i §2 kks łączy orzeczone w pkt I i V jednostkowe kary pozbawienia wolności i kary grzywny orzekając karę łączną 5 (pięć) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 450 (czterysta pięćdziesiąt) stawek dziennych w kwocie po 600 (sześćset) zł każda z nich stwierdzając na podstawie art. 8§2 kks, że tylko te kary podlegają wykonaniu, wykonaniu natomiast nie podlegają kary pozbawienia wolności oraz grzywny wymierzone w pkt III za popełnienie czynu z art. 286§1 kk,

zawarte w wyroku rozstrzygnięcia uzupełnia o art. 4§1 kk w zw. z art. 20§1 kks,

w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty za obie instancje 600 zł oraz obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 250/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 21 grudnia 2022 r. sygn. akt II K 1075/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy odniesie się do osobistej apelacji złożonej przez oskarżonego (k. 8015). Wiąże się to z tym, że w przeciwieństwie do apelacji obrońcy (k. 8017 i n.) ten środek odwoławczy w szerszym zakresie zaskarża orzeczenie sądu I instancji. Skoro autor apelacji używa określenia, że zaskarża wyrok „co do winy”, to należy rozumieć – zgodnie z treścią art. 447 § 4 kpk, że ten środek odwoławczy zwrócony jest przeciwko całości wyroku. Jednakże, oskarżony nie sformułował żadnych zarzutów odwoławczych (co jest dopuszczalne w wypadku wywiedzenia środka	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

odwoławczego, pochodzącego od tzw. podmiotu „niefachowego” – art. 427 § 2 kpk a contrario), dlatego Sąd Okręgowy nie widział potrzeby i konieczności dokonywać oceny całości zebranego w sprawie materiału dowodowego, poczynionych w jego oparciu ustaleń faktycznych, czy też kwalifikacji prawnej czynów przypisanych A. F.. W istocie bowiem, sprowadzałoby się to do powielenia uzasadnienia I-instancyjnego, dlatego Sąd Okręgowy ograniczy się do kilku uwag o ogólnym charakterze.

I tak uznać należy, iż sąd meriti we właściwy sposób, zgodnie z obowiązującymi procedurami, przeprowadził postępowanie w przedmiotowej sprawie, w trakcie którego ujawnił całość zebranego w sprawie materiału dowodowego. Dowody te poddane zostały następnie ocenie, która spełnia wymogi art. 7 kpk, tj. odpowiada zasadom logiki i doświadczenia życiowego, nie przekraczając jednocześnie granic oceny swobodnej. Odzwierciedleniem tego jest uzasadnienie wyroku, które adekwatne jest do treści art. 424 § 1 kpk. Wskazuje ono bowiem, które dowody, w jakiej części i z jakich przyczyn zostały obdarzone wiarą, a którym dowodom tego waloru odmówiono, również w tym zakresie przedstawiając przekonywującą argumentację. Wynikiem tej oceny są ustalenia faktyczne, które dały podstawę do przyjęcia prawidłowej kwalifikacji prawnej zaproponowanej przez oskarżyciela publicznego w akcie oskarżenia, a następnie zaakceptowanej w wyroku przez sąd meriti. Przy braku sprecyzowanych zarzutów, Sąd Okręgowy z urzędu nie dostrzega uchybień, które dałyby podstawy do zakwestionowania prawidłowości

	<p>procedowania i orzekania we wskazanych wyżej kwestiach.</p> <p>W jednej tylko kwestii apelacja oskarżonego zawiera konkretny i sprecyzowany zarzut, odnoszący się do regulacji zamieszczonej w art. 60 § 3 kk, do której to kwestii Sąd Okręgowy odniesie się w dalszej części uzasadnienia, przy omawianiu apelacji obrońcy.</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Wskazane w innej części uzasadnienia		
Wniosek		
O zastosowanie instytucji z art. 60 § 3 kk	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wskazane w innej części uzasadnienia		
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy 1 – 4.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Obrońca oskarżonego na wstępie swojej apelacji (k. 8018) określił jej zakres wskazując, że zaskarża wyrok „w zakresie rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych”, wskazując przy tym jako podstawę art. 447§2 kpk. Niemniej, już na rozprawie odwoławczej oświadczył, że wyrok sądu I instancji zaskarża „w całości”, jednakże w ocenie Sądu Okręgowego, takie stanowisko autora apelacji nie może skutecznie doprowadzić do rozszerzenia jej granic zaskarżenia, w porównaniu do tych wynikających z wniesionego już środka odwoławczego. Dlatego uznać należało, że zarzuty zawarte w apelacji, w tym w pkt 1 i 2 zarzucające „błędy w ustaleniach faktycznych” nie dotyczą ustaleń związanych ze sprawstwem, winą oskarżonego, ale okoliczności (łagodzących, czy też obciążających) mających wpływ na wymiar kary, ewentualnie zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, ewentualnie zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary.</p> <p>Przecież w opisie czynu z pkt I-ego aktu oskarżenia zawarte jest określenie, że oskarżony „...kierował wykonaniem czynu zabronionego przez inne ustalone osoby...”, z kolei w pkt III-im „...wykorzystując uzależnienie P. J. i P. P., związanego z danym im zatrudnieniem, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej polecił im...”. Nie może być wątpliwości, że opisane wyżej sformułowania mieszczą się w kategorii ustaleń faktycznych, które stanowiły podstawę ustaleń w zakresie winy oskarżonego i nie mogą być skutecznie</p>	

kwestionowane w sytuacji, gdy wyrok zaskarżony został jedynie w zakresie kary. Trudno zresztą oprzeć się wrażeniu, że zawarta w apelacji argumentacja jest przejawem swego rodzaju frustracji po stronie autora apelacji i zapewne oskarżonego wynikających, po pierwsze z faktu, że autorzy kwestionowanych depozycji otrzymali zdecydowanie łagodniejszy wymiar kary za działalność przestępczą powiązaną z czynami przypisanymi oskarżonym, a po drugie z faktu niezastosowania przez sąd meriti wobec oskarżonego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Faktem jest, że P. J., Ł. P. i P. P. w sprawie II K 528/21 występowali w charakterze oskarżonych, skorzystali z instytucji dobrowolnego poddania się karze i rzeczywiście otrzymali kary zdecydowanie niższe, niż ta orzeczona w przedmiotowej sprawie. Okoliczność ta nie może mieć jednak istotnego znaczenia przy rozstrzygnięciu sprawy A. F. i przełożenia na wymiar orzeczonej wobec niego kary.

Przecież również ten oskarżony miał taką możliwość, jednak z niej nie skorzystał decydując się na obronę swoich praw w procesie prowadzonym na zasadach ogólnych. W tej sytuacji nie można uznać za merytoryczną argumentacji obrońcy odwołującego się do propozycji wymiaru kary złożonej przez prokuratora w czasie, gdy oskarżony rozważał dobrowolne poddanie się karze. Rzeczą oczywistą i wynikającą z praktyki sądowej jest fakt, że w sytuacji skorzystania przez podsądnego z instytucji dobrowolnego poddania się karze ma on szansę i możliwość uzyskania niższej kary, w porównaniu do kary wymierzonej po zakończeniu

procesu toczącego się na zasadach ogólnych. Bez wątplenia zamysłem ustawodawcy wprowadzającego takie uregulowania było „zachęcanie” oskarżonych do skorzystania z niego poprzez właśnie możliwość uzyskania łagodniejszej kary z jednoczesnym uproszczeniem i skróceniem procedury przed sądem, co zresztą znajduje odzwierciedlenie w praktyce orzeczniczej. Jednakże z chwilą nie skorzystania z możliwości, jaką daje art. 387 niejako zamyka się ten etap postępowania, które odbywa się na zasadach ogólnych, a oskarżony, który nie skorzystał z takiej możliwości bierze na siebie ryzyko, że przy ewentualnym nie wykazaniu swoich racji, kara może być surowsza, niż ta, która była proponowana przez prokuratora (tak, jak to miało miejsce w przedmiotowej sprawie).

Niezależnie od powyższych okoliczności stwierdzić należy, iż brak jest merytorycznych podstaw do kwestionowania zeznań osób wskazanych w apelacji. obrońca oskarżonego nie wskazał przekonującej argumentacji, która pozwoliłaby podważyć wiarygodność zeznań P. P., Ł. P. i P. J.. Wszystkie przecież te osoby opisując swoje współdziałanie z A. F. zdawały sobie sprawę, że będzie się to wiązało z ich odpowiedzialnością karną. Gdyby w jak największym stopniu chcieli złożyć korzystne dla siebie depozycje, to zaprzeczyliby podejmowaniu jakichkolwiek działań niezgodnych z prawem i to niezależnie, czy realizowanych samodzielnie, czy też we współdziałaniu z A. F. i na jego polecenie. Zresztą sam oskarżony w swoich wyjaśnieniach składanych na k. 5620 – 5621 i na rozprawie w

dniu 9 grudnia 2022 r. przyznał się do stawianych mu zarzutów odmawiając składania wyjaśnień w szerszym zakresie z uwagi na toczące się przeciwko niemu postępowanie przygotowawcze w Prokuraturze Okręgowej w Siedlcach za sygn. PO I Ds.75.2019 i istniejącą w tej sprawie możliwość skorzystania z art. 60 § 3 i 4 kk. Również obrońca we wcześniejszej apelacji w wielu miejscach odwołuje się do tego postępowania i to w aspekcie skorzystania z art. 60 § 3 kk, ale w sprawie niniejszej, dlatego Sąd Okręgowy czuje się zobowiązany do poczynienia w tym miejscu kilku uwag.

Sprawa aktualnie rozpoznawana, a śledztwo prowadzone przez Prokuraturę Okręgową są odrębnymi postępowaniami, które nie mają pomiędzy sobą związku i wzajemnego przełożenia (poza oczywiście osobą A. F.). Wyjaśnienia składane przed prokuratorem mogą mieć znaczenie przy ewentualnym stosowaniu art. 60 § 3 czy § 4 kk, ale tylko w tej sprawie, która właśnie znajduje się na etapie postępowania przygotowawczego. Nie mają natomiast znaczenia przy ustalaniu przesłanek do zastosowania art. 60 § 3 kk w niniejszej sprawie. Trudno również nawet uznać - tak jak chce tego obrona, stanowiska prezentowanego w aktualnie prowadzonym śledztwie przez oskarżonego za okoliczność łagodzącą, a to z uwagi na podjętą przez niego współpracę z organami ścigania. Faktem jest, co wynika ze złożonej do akt przez obronę kserokopii przesłuchania, że w sprawie PO I Ds.75.2019 A. F. składał obszerne wyjaśnienia w charakterze podejrzanego (k. 826-833). Nie sposób jednak, na chwilę obecną stwierdzić,

czy wyjaśnienia te polegają na prawdzie, a jeżeli tak, to w jakim stopniu. Będzie to możliwe dopiero po weryfikacji pozostałego zgromadzonego w tamtej sprawie materiału dowodowego przez prokuratora, a następnie ewentualnie przez sąd (w przypadku wniesienia aktu oskarżenia), który będzie badał przesłanki do zastosowania art. 60 § 3 i § 4 kk. Jeżeli nawet w przyszłości to nastąpi, to ta okoliczność nie może mieć żadnego wpływu na rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, albowiem Sąd Okręgowy podziela stanowisko sądu I instancji, który stwierdził brak przesłanek do zastosowania wobec A. F. instytucji uregulowanej w art. 60 § 3 lub 4 kk.

I tak, w przedmiotowej sprawie brak jest stosownego wniosku prokuratora, co bezprzedmiotowym czyni dalsze rozwiązania o możliwości skorzystania z art. 60 § 4 kk. Jeżeli natomiast chodzi o art. 60 § 3 kk, to jak wynika z uzasadnienia wyroku (k. 7930 verte) sąd meriti rozważał możliwość zastosowania uregulowanej tam instytucji, jednak ją odrzucił. Stanowisko to w zupełności zaakceptowała Instancja Odwoławcza.

Najbardziej adekwatnym do sytuacji, jaka zaistniała w przedmiotowej sprawie jawi się teza wynikająca z Postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2022 r. II KK 24/22, że nie sposób znaleźć uzasadnienia dla wyjątkowego premiowania nadzwyczajnym złagodzeniem kary sprawcy (poprzez zastosowanie instytucji „małego świadka koronnego” – art. 60 § 3 kk) który manipuluje w procesie przekazem informacji, co do roli, jaką sam odegrał w popełnianiu przestępstw,

przyznając pewne aspekty swojej aktywności dopiero wówczas, gdy te stały się organom ścigania wiadome z innych źródeł. Na różnych etapach postępowania oskarżony składał odmienne i niezgodne ze sobą wyjaśnienia, jeżeli nawet opisywał zarzucaną mu działalność przestępczą, to nie w pełnym aspekcie i zakresie „dozując” informacjami i prowadząc swego rodzaju grę, zmierzającą do uzyskania jak najbardziej korzystnej pozycji, nie tylko w przedmiotowej sprawie, ale również w toczącym się przeciwko śledztwie PO 1 Ds 75.2019. Tym samym, w ocenie Sądu Okręgowego nie sposób uznać, aby w odniesieniu do oskarżonego spełniony został niezbędny warunek do zastosowania omawianej instytucji w postaci ujawnienia istotnych okoliczności dotyczących popełnienia zarzucanych i przypisanych mu przestępstw. Reasumując, Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw do zastosowania wobec A. F. instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary

Zaznaczyć należy, że wszystkie zamieszczone wyżej uwagi dotyczące instytucji uregulowanej w art. 60 § 3 kk ewentualnie mogłyby mieć zastosowanie do czynów zarzucanych w pkt II i III aktu oskarżenia, które kwalifikowane są w kodeksie karnym. Natomiast kodeks karny skarbowy w art. 20 § 2 nie recypuje tych uregulowań z kodeksu karnego, a analogiczna instytucja zawarta jest w art. 36 § 3 kks. Jednakże możliwość zastosowania tego przepisu wyłączona jest m.in. w sytuacjach opisanych w art. 36 § 4 pkt 2 i 3 kks, tj. gdy sprawca kierował wykonaniem ujawnionego przestępstwa skarbowego oraz wykorzystując uzależnienie innej

osoby od siebie, polecił wykonanie ujawnionego przestępstwa skarbowego, a takie właśnie działania zostały przypisane A. F..

Na uwzględnienie nie zasłużył również zarzut kwestionujący wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary, albowiem w ocenie Sądu Okręgowego nie może ona być uznana za rażąco surową.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary może być uznany za trafny i zasadny wówczas, gdy spełnione są łącznie dwa warunki. Pierwszy z nich to istotna, wyraźna, „bijąca wręcz w oczy” różnica pomiędzy karą orzeczoną przez sąd I instancji, a karą, jako należałoby orzec w następstwie prawidłowo zastosowanych dyrektyw wymiaru kary. Drugi z nich, to stwierdzenie przez sąd II instancji naruszenia dyrektyw, które określa art. 53 kk, co może nastąpić przez pominięcie określonych okoliczności, w tym wypadku o charakterze łagodzącym, lub też gdy wprawdzie okoliczności te uwzględniono, ale nie nadano im właściwego znaczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9.02.2022 r., sygn. II AKa 232/23, LEX nr 3324690).

Odnosząc wskazane wyżej zalecenia do realiów przedmiotowej sprawy, zdaniem Sądu Okręgowego brak jest podstaw do uznania, że orzeczone wobec oskarżonego kary jednostkowe są rażąco surowe. Wprawdzie apelacja nie precyzuje, że zarzut niewspółmierności odnosił się właśnie wobec kar jednostkowych, ale taki wniosek wyciągnąć należy z rodzaju okoliczności przywołanych w pkt 2. Zresztą - o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia, z uwagi na dokonanie przez Sąd Odwoławczy

zmiany wyroku z urzędu, i tak zaszła potrzeba orzeczenia nowej kary łącznej.

Wymieniając w pkt 2 okoliczności, które miałyby mieć wpływ na wymiar kary autor apelacji nie rozwija w jej uzasadnieniu na czym miałyby polegać uchybienie sądu meriti poprzez niewłaściwą nieprawidłową ich ocenę i nieuwzględnienie w wystarczającym stopniu przy wymiarze kary. Na k. 18 verte – 19 uzasadnienia wyroku sąd I instancji wymienił okoliczności rzutujące na wymiar kary, zarówno obciążające, jak i łagodzące, a wśród nich przyznanie się do stawianych mu zarzutów, co stanowi jedną z okoliczności przywołanych w apelacji. Tym niemniej, aktualne pozostają uwagi zamieszczone w części wstępnej niniejszego uzasadnienia, dotyczące sposobu, zakresu i czasu składania wyjaśnień przez oskarżonego w przedmiotowej sprawie i w śledztwie PO I Ds.75.2019. Dlatego, jeżeli nawet powyższe zachowanie oskarżonego traktować jako łagodzące, to nie można mu nadawać nadmiernej wagi. Innych okoliczności łagodzących sąd meriti nie stwierdził i nie dostrzega ich Sąd Okręgowy.

Obrońca nie rozwija swojego stanowiska w zakresie jakim powołuje się na: „motywację”, „sposób zachowania się sprawcy”, „właściwości i warunki osobiste sprawcy”. Z akt sprawy wynika w sposób oczywisty, że motywacją A. F. było osiągnięcie korzyści majątkowej i to w jak największych rozmiarach, poprzez podejmowanie bezprawnych przestępczych działań. O sposobie działania oskarżonego była już mowa we wcześniejszej części uzasadnienia i trudno

uznać je za przesłankę mogącą wpływać na łagodniejszy wymiar kary, skoro wykazane zostało, że A. F. współdziałał wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami kierując całym procederem przestępczym, który trwał przez okres 4 lat. Dlatego zasadnie, wbrew intencjom skarżącego, sąd meriti tenże sposób działania potraktował jako okoliczność obciążającą zamiast łagodzącą. Brak jest podstaw do uznania, że właściwości i warunki osobiste oskarżonego odbiegają od standardowych. A. F. wielokrotnie był już karany za przestępstwa analogiczne, jak w niniejszym procesie, a orzekane wobec niego kary nie osiągnęły zamierzonego skutku, skoro w dalszym ciągu dopuszcza się działań niezgodnych z prawem.

Powoływanie się natomiast na sposób życia oskarżonego już po popełnieniu przestępstwa nie może być uznane za trafne w sytuacji, gdy aktualnie toczące się śledztwo PO I Ds.75.2019 dotyczy analogicznej działalności przestępczej, jak w przedmiotowej sprawie, które oskarżony miał podejmować już po popełnieniu przypisanych mu czynów. Również po marcu 2015 r. (końcowa data czynu z pkt I-ego) wobec A. F. zapadły wyroki w sprawach: II K 964/15 SR w Garwolinie, II K 328/15 SR w Szydłowcu, II K 715/09 SR w Garwolinie, II K 218/17 SR dla W. (...)w W., II K 91/21 SR w Wejherowie, SR w Garwolinie II K 1038/22 (m.in. za czyny z art. 56 § 1 kks).

Za popełnienie czynu z pkt I-ego wymierzona została kara 4 lat pozbawienia wolności i 400 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu jednej stawki na kwotę 600 zł.

Być może nie jest to kara łagodna, ale sprawiedliwa, odzwierciedlająca stopień winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu, a także adekwatna do przywołanych już wcześniej okoliczności obciążających. W wyniku przestępczej działalności oskarżonego doszło do uszczuplenia należności publicznoprawnej w kwocie, która przekracza, i to znacznie próg „wielkiej wartości”, określony w art. 53 § 16 kk, co również musi zostać uznane za istotną okoliczność obciążającą. Orzeczenie w tej sytuacji kary pozbawienia wolności w wymiarze, który i tak jest znacząco niższy od możliwej i górnej sankcji (7,5 lat pozbawienia wolności wynikające z zastosowania art. 38 § 2 pkt 1 kks) nie może być uznane za wymierzenie kary rażąco surowej. Tym bardziej, jeżeli zważy się na fakt, że oskarżony działaniem swoim wyczerpał znamiona kilku przestępstw z części szczególnej kodeksu karnego skarbowego, a za podobną działalność przestępczą był już karany, na co wskazuje informacja z Krajowego Rejestru Karnego.

Sąd Okręgowy nie miał zastrzeżeń również do wymiaru grzywny, i to zarówno, co do ilości stawek dziennych jak i wysokości stawki. Rozstrzygnięcie to adekwatne jest do rozmiaru korzyści osiągniętej przez oskarżonego w wyniku prowadzonej działalności przestępczej i wynikającego z tego rozmiaru uszczuplenia należności publicznoprawnej.

Analogicznie należało się odnieść do wymiaru kar orzeczonych za czyny zarzucane oskarżonemu w pkt II i III aktu oskarżenia. Niewątpliwie są to działania i czynności związane z

głównym spectrum aktywności A. F., wskazanym w czynie z pkt I-ego, nie mniej stosownie do uregulowań zawartych w art. 8 § 1 kks podlegają one samodzielnej prawnokarnej ocenie, ale z konsekwencjami, o których będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.

Nie znajdując podstaw do uwzględnienia zarzutów apelacji, Sąd Okręgowy dostrzegł z urzędu potrzebę korekty zaskarżonego wyroku, który w dotychczasowej postaci byłby niezgodny z obowiązującymi regulacjami prawnymi, a takie orzeczenie musiałoby zostać ocenione jako rażąco niesprawiedliwe. Dlatego, kierując się wskazaniem art. 440 kpk, stosowanego w oparciu o art. 113 § kks, Sąd Okręgowy orzekł poza granicami wniesionych apelacji.

I tak, w zaskarżonym wyroku znalazł się pkt VI, w którym połączone zostały wszystkie kary jednostkowe orzeczone za popełnienie czynów z pkt I – III aktu oskarżenia. Uznać to jednak należy za uchybienie ze strony sądu meriti, albowiem w odniesieniu do czynów z pkt I-ego i III-ego mamy do czynienia z uregulowaną w art. 8 § 1 kks instytucją idealnego zbiegu czynów, która wymaga wprawdzie oddzielnej prawnokarnej oceny ale z konsekwencjami wynikającymi z § 2 przywołanego artykułu. Nie może bowiem być wątpliwości, że przejaw działalności oskarżonego opisany w pkt III-im aktu oskarżenia, a rozpatrywany samoistnie jako występki z art. 271 § 3 kk, został także ujęty w opisie czynu z pkt I-ego, jako element szerszej działalności A. F., kwalifikowanej już z kodeksu karnego skarbowego. W tej sytuacji, niezbędnym było

dokonanie oddzielnej subsumpcji ustalonego stanu faktycznego według dwóch kodeksów: karnego i karnego skarbowego, a następnie wymierzenie stosownych kar. Natomiast kolejnym etapem, podjęcie decyzji, o której mowa w art. 8 § 2 kk w odniesieniu do orzeczonych kar, poprzez porównanie ich surowości. Niewątpliwie karą surowszą (o czym decyduje oczywiście jej wymiar) jest kara orzeczona za popełnienie czym z pkt I-ego, czego konsekwencją jest to, że kara łagodniejsza – orzeczona za popełnienie czynu z pkt III-ego nie może wchodzić w skład kary łącznej. W związku z tym, zasła konieczność wymierzenia kar łącznych pozbawienia wolności oraz grzywny w zakresie kar orzeczonych za popełnione czyny z pkt I i II aktu oskarżenia. Dokonując tego, Sąd Odwoławczy kierował się zasadą asperacji mając na względzie związek czasowo-przedmiotowy obu przestępstw, ale z drugiej strony fakt, że oba przestępstwa godziły w dwa różne porządki prawne uregulowane kodeksem karnym i kodeksem karnym skarbowym. Uzasadniało to wymierzenie kary łącznej w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności oraz 450 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 600 zł. Ponadto, z uwagi na zmianę art. 62 § 2 kks dokonaną po popełnieniu już przez oskarżonego przypisanych mu przestępstw, polegającą na zaostreniu sankcji, Sąd Okręgowy uznał za zasadne przywołanie za podstawę orzeczenia I-instancyjnego art. 4 § 1 kk.

Wniosek

zasadny

	# częściowo zasadny	
	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	Uchylenie dotychczasowej kary łącznej i wymierzenie nowej.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia.	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Pkt I – V, VII – XI – według numeracji już po sprostowaniu oczywistej omyłki pisarskiej postanowieniem SR w Garwolinie z 11.01.2023 r.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Uchylenie pkt VI, dokonanie nowego wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny.	

Zwiążle o powodach zmiany	
Wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	Sąd Okręgowy zasądził opłatę za obie instancje jedynie od orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, ponieważ w wyroku sądu I instancji nie była orzeczona opłata od kary grzywny, a wyrok zaskarżony został jedynie na korzyść oskarżonego.

PODPIS